

Переклад затверджений

Заступник генерального директора Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

О.В. Генчев
(ініціали та прізвище)

01 липня 2021 р.

29.03.2019

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 91/1

РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/515

від 19 березня 2019 року

про взаємне визнання товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, та про
скасування Регламенту (ЄС) № 764/2008

(Текст стосується ЄЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽¹⁾,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽²⁾,

Оскільки:

- (1) Внутрішній ринок є простором без внутрішніх кордонів, де забезпечено вільний рух товарів відповідно до Договорів. Кількісні обмеження імпорту та всі заходи з еквівалентним результатом між державами-членами заборонені. Така заборона охоплює будь-які національні заходи, які можуть прямо чи опосередковано, фактично чи потенційно перешкоджати торгівлі товарами в межах Союзу. Вільний рух товарів забезпечено на внутрішньому ринку шляхом гармонізації на рівні Союзу правил, які встановлюють спільні вимоги до реалізації певних товарів або, для товарів чи аспектів товарів, які не охоплені вичерпно гармонізаційними правилами Союзу, шляхом застосування принципу взаємного визнання, як визначено Судом Європейського Союзу.
- (2) Налагоджений принцип взаємного визнання є важливим доповненням до гармонізації правил на рівні Союзу, особливо з огляду на те, що багато товарів мають як гармонізовані, так і не гармонізовані аспекти.
- (3) Перешкоди для вільного руху товарів між державами-членами можуть бути створені незаконно, та, у разі відсутності гармонізаційних правил Союзу, які охоплюють товари або певні аспекти товарів, компетентний орган держави-члена застосовує до товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, національні правила, які вимагають від товарів відповідності певним технічним вимогам, наприклад, вимогам стосовно

РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/515**від 19 березня 2019 року****про взаємне визнання товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, та про скасування Регламенту (ЄС) № 764/2008****(Текст стосується ЄЕП)**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽¹⁾,Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽²⁾,

Оскільки:

- (1) Внутрішній ринок є простором без внутрішніх кордонів, де забезпечено вільний рух товарів відповідно до Договорів. Кількісні обмеження імпорту та всі заходи з еквівалентним результатом між державами-членами заборонені. Така заборона охоплює будь-які національні заходи, які можуть прямо чи опосередковано, фактично чи потенційно перешкоджати торгівлі товарами в межах Союзу. Вільний рух товарів забезпечено на внутрішньому ринку шляхом гармонізації на рівні Союзу правил, які встановлюють спільні вимоги до реалізації певних товарів або, для товарів чи аспектів товарів, які не охоплені вичерпно гармонізаційними правилами Союзу, шляхом застосування принципу взаємного визнання, як визначено Судом Європейського Союзу.
- (2) Налагоджений принцип взаємного визнання є важливим доповненням до гармонізації правил на рівні Союзу, особливо з огляду на те, що багато товарів мають як гармонізовані, так і не гармонізовані аспекти.
- (3) Перешкоди для вільного руху товарів між державами-членами можуть бути створені незаконно, та, у разі відсутності гармонізаційних правил Союзу, які охоплюють товари або певні аспекти товарів, компетентний орган держави-члена застосовує до товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, національні правила, які вимагають від товарів відповідності певним технічним вимогам, наприклад, вимогам стосовно призначення, форми, розміру, ваги, складу, представлення, маркування або пакування. Застосування таких правил до товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, може суперечити статтям 34 і 36 Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС), навіть якщо правила застосовуються до всіх товарів без будь-яких відмінностей.
- (4) Принцип взаємного визнання походить із прецедентного права Суду Європейського Союзу. Згідно з цим принципом, держави-члени не можуть забороняти продаж на їхній території товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, навіть якщо такі товари були вироблені відповідно до різних технічних правил, у тому числі товарів, що не є результатом виробничого процесу. Проте принцип взаємного визнання не є абсолютним. Держави-члени можуть обмежити реалізацію товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, якщо такі обмеження виправдані з огляду на підстави, визначені у статті 36 ДФЄС, або з інших виняткових міркувань суспільного інтересу, визнаних прецедентним правом Суду Європейського Союзу стосовно вільного руху товарів, та якщо такі обмеження є пропорційними поставленій цілі. Цей Регламент передбачає зобов'язання чітко обґрунтувати причини обмеження доступу до ринку або відмови в такому доступі.

- (5) Поняття виняткових причин суспільного інтересу є поняттям, що розвивається, розробленим Судом Європейського Союзу у рамках його прецедентного права стосовно статей 34 і 36 ДФЄС. За наявності правомірних відмінностей у різних державах-членах такі виняткові причини можуть виправдовувати застосування компетентними органами національних технічних правил. Проте адміністративні рішення завжди повинні бути належним чином обґрунтованими, правомірними і належними та відповідати принципу пропорційності, та компетентний орган повинен ухвалювати якомога менш обмежувальні рішення. Для покращення функціонування внутрішнього ринку товарів національні технічні правила повинні відповідати призначенню та не створювати непропорційних нетарифних бар'єрів. Більше того, адміністративні рішення, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі для товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, не повинні ґрунтуватися на самому факті того, що оцінювані товари досягають законної суспільної цілі, поставленої державою-членом, у інший спосіб, ніж товари у такій державі-члені. Щоб допомогти державам-членам, Комісія повинна надати необов'язкові настанови стосовно прецедентного права Суду Європейського Союзу щодо поняття виняткових причин суспільного інтересу та способу застосування принципу взаємного визнання. Компетентні органи повинні мати змогу вносити свої пропозиції щодо змісту настанов та надавати коментарі щодо них.
- (6) У своїх Висновках щодо політики єдиного ринку від грудня 2013 року Рада з питань конкурентоспроможності зазначила, що для поліпшення рамкових умов для суб'єктів підприємницької діяльності і споживачів на єдиному ринку всі відповідні інструменти, у тому числі взаємне визнання, потрібно застосовувати належним чином. Рада запропонувала Комісії повідомляти про випадки, у яких функціонування принципу взаємного визнання залишається неналежним або проблемним. У своїх Висновках щодо політики єдиного ринку від лютого 2015 року Рада з питань конкурентоспроможності закликала Комісію здійснити кроки для забезпечення ефективного функціонування принципу взаємного визнання та висувати пропозиції для досягнення такої цілі.
- (7) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 764/2008 ⁽³⁾ був ухвалений для сприяння застосуванню принципу взаємного визнання шляхом встановлення процедур мінімізації можливості створення незаконних перешкод вільному руху товарів, що їх уже законно реалізують в іншій державі-члені. Незважаючи на ухвалення зазначеного Регламенту, багато проблем, які стосуються застосування принципу взаємного визнання, все ще існують. Оцінювання, проведене між 2014 і 2016 роками, продемонструвало, що принцип взаємного визнання не функціонує належним чином, та що Регламент (ЄС) № 764/2008 має обмежений вплив у сприянні застосуванню такого принципу. Інструменти та процесуальні гарантії, запроваджені зазначеним Регламентом, не призвели до досягнення поставленої цілі, тобто поліпшення застосування принципу взаємного визнання. Наприклад, мережа контактних пунктів для продуктів, запроваджена для надання інформації про застосовні національні правила та застосування принципу взаємного визнання суб'єктам господарювання, майже не відома суб'єктам господарювання та вони її практично не використовують. Національні органи у межах такої мережі співпрацюють недостатньою мірою. Вимог щодо повідомлення про адміністративні рішення, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі, дотримуються рідко. Як результат, перешкоди для вільного руху товарів на внутрішньому ринку продовжують існувати.
- (8) Регламент (ЄС) № 764/2008 має декілька недоліків, тому його необхідно переглянути та посилити. Заради ясності Регламент (ЄС) № 764/2008 необхідно замінити цим Регламентом. Цей Регламент повинен встановити чіткі процедури для забезпечення вільного руху товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, та для забезпечення того, щоб вільний рух міг бути обмежений тільки у разі, якщо держави-члени мають для цього законні підстави суспільного інтересу, та якщо обмеження є виправданим і пропорційним. Цей Регламент також повинен забезпечити дотримання існуючих прав та обов'язків, які походять із принципу взаємного визнання, як суб'єктами господарювання, так і національними органами.

- (9) Цей Регламент не повинен обмежувати подальшу гармонізацію умов реалізації товарів з метою покращення функціонування внутрішнього ринку у відповідних випадках.
- (10) Бар'єри в торгівлі також можуть бути результатом інших типів заходів, на які поширюється сфера застосування статей 34 і 36 ДФЄС. Такі заходи можуть включати, наприклад, технічні специфікації, складені для процедур публічних закупівель, або вимоги щодо використання офіційних мов у державах-членах. Проте такі заходи не можуть становити національні технічні правила у розумінні цього Регламенту та не повинні підпадати під сферу його застосування.
- (11) Іноді національні технічні правила реалізують у державі-члені за допомогою процедури надання попереднього дозволу, згідно з якою перед введенням в обіг товарів у такій державі-члені потрібно отримати офіційне схвалення компетентного органу. Існування процедури надання попереднього дозволу саме по собі обмежує вільний рух товарів. Тому для обґрунтування такої процедури стосовно фундаментального принципу вільного руху товарів у межах внутрішнього ринку вона повинна слугувати досягненню цілі суспільного інтересу, визнаної правом Союзу, та бути пропорційною і недискримінаційною. Відповідність такої процедури праву Союзу потрібно оцінювати з урахуванням аспектів, визначених у прецедентному праві Суду Європейського Союзу. Таким чином, адміністративні рішення, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі виключно на підставах того, що товари не мають дійсного попереднього дозволу, необхідно виключити зі сфери дії цього Регламенту. Проте у разі подання заявки на отримання обов'язкового попереднього дозволу щодо товарів будь-яке адміністративне рішення про відхилення заявки на підставі національного технічного правила, чинного у такій державі-члені, повинне бути ухвалене відповідно до цього Регламенту, щоб заявник міг скористатися процесуальним захистом, забезпеченим цим Регламентом. Те саме стосується необов'язкового попереднього дозволу, за наявності.
- (12) Важливо уточнити, що до типів товарів, охоплених цим Регламентом, належать сільськогосподарські продукти. Термін «сільськогосподарські продукти» включає продукти рибальства, як передбачено у статті 38(1) ДФЄС. Щоб визначити, які типи товарів підпадають під дію положень цього Регламенту, Комісія повинна оцінити здійсненність та переваги подальшого розроблення орієнтовного переліку продуктів для взаємного визнання.
- (13) Також важливо уточнити, що термін «виробник» включає не тільки виробників товарів, а й осіб, які виробляють товари, що не є результатом виробничого процесу, у тому числі сільськогосподарські продукти, а також осіб, які заявляють про себе як про виробників товарів.
- (14) Рішення національних судів або трибуналів щодо оцінювання законності випадків, у яких, з огляду на застосування національних технічних правил, товарам, що їх законно реалізують в одній державі-члені, не надано доступ до ринку в іншій державі-члені, та рішень національних судів або трибуналів про застосування санкцій необхідно виключити зі сфери дії цього Регламенту.
- (15) Для використання принципу взаємного визнання потрібно, щоб товари законно реалізовували в іншій державі-члені. Необхідно уточнити, що для того, щоб товари можна було вважати такими, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, товари повинні відповідати релевантним правилам, що їх застосовують у такій державі-члені, та бути наданими кінцевим користувачам у такій державі-члені.
- (16) Щоб підвищити обізнаність національних органів і суб'єктів господарювання про принцип взаємного визнання, держави-члени повинні розглянути доцільність встановлення чітких і недвозначних «положень щодо єдиного ринку» у їхніх національних технічних правилах для сприяння застосуванню зазначеного принципу.
- (17) Докази, необхідні для підтвердження того, що товари законно реалізують в іншій державі-члені, значно відрізняються у різних державах-членах. Це спричиняє зайві тягарі, затримки та додаткові витрати для суб'єктів господарювання та перешкоджає національним органам своєчасно отримати необхідну інформацію для оцінювання товарів. Це перешкоджає застосуванню принципу взаємного визнання. Тому важливо полегшити підтвердження суб'єктами господарювання того, що їхні товари

законно реалізують в іншій державі-члені. Суб'єкти господарювання повинні користуватися перевагами самодекларацій, що допомагає забезпечити компетентні органи всією необхідною інформацією про товари та про їх відповідність правилам, що їх застосовують у такій іншій державі-члені. Використання необов'язкових декларацій не повинне перешкоджати національним органам ухвалювати адміністративні рішення, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі, за умови, що такі рішення є пропорційними і обґрунтованими та відповідають принципу взаємного визнання і вимогам цього Регламенту.

- (18) Необхідно забезпечити можливість для виробника, імпортера або розповсюджувача скласти декларацію про законну реалізацію товарів з метою взаємного визнання («декларація взаємного визнання»). Виробник має найкращу позицію для надання інформації у декларації взаємного визнання, оскільки виробник найкраще знає товари та має у розпорядженні докази, необхідні для перевірки інформації у декларації взаємного визнання. Виробник повинен мати змогу надавати уповноваженому представнику повноваження скласти такі декларації від імені виробника та під відповідальність виробника. Проте, якщо суб'єкт господарювання має можливість надати у декларації тільки інформацію про законність реалізації товарів, необхідно забезпечити іншому суб'єкту господарювання можливість надати інформацію про надання товарів кінцевим користувачам у відповідній державі-члені, за умови, що такий суб'єкт господарювання бере на себе відповідальність за інформацію, яку він надав у декларації взаємного визнання, та може надати необхідні докази для підтвердження такої інформації.
- (19) Декларація взаємного визнання завжди повинна містити точну і повну інформацію про товари. Тому декларацію потрібно оновлювати для відображення у ній змін, наприклад, у разі змін у релевантних національних технічних правилах.
- (20) Для забезпечення вичерпності інформації, наданої в декларації взаємного визнання, необхідно встановити гармонізовану структуру для таких декларацій для використання суб'єктами господарювання, які бажають подати такі декларації.
- (21) Важливо забезпечити правдиве та точне заповнення декларації взаємного визнання. Тому необхідно вимагати від суб'єктів господарювання, щоб вони брали на себе відповідальність за інформацію, надану ними в декларації взаємного визнання.
- (22) Для підвищення ефективності та конкурентоспроможності суб'єктів підприємницької діяльності, які діють у сфері товарів, які не охоплені гармонізаційним законодавством Союзу, необхідно забезпечити можливість використання нових інформаційних технологій з метою сприяння поданню декларацій взаємного визнання. Таким чином, суб'єкти господарювання повинні мати змогу забезпечити онлайн-доступ до їхніх декларацій взаємного визнання за умови, що декларація взаємного визнання є легкодоступною та в надійному форматі.
- (23) Комісія повинна забезпечити доступ до шаблону декларації взаємного визнання та настанов щодо її заповнення всіма офіційними мовами Союзу через Єдиний цифровий шлюз.
- (24) Цей Регламент також має застосовуватися до товарів, тільки деякі аспекти яких охоплені гармонізаційним законодавством Союзу. Якщо згідно з гармонізаційним законодавством Союзу суб'єкт господарювання зобов'язаний скласти декларацію про відповідність вимогам ЄС для підтвердження дотримання такого законодавства, такому суб'єкту господарювання повинно бути дозволено додати декларацію взаємного визнання, передбачену цим Регламентом, до декларації про відповідність вимогам ЄС.
- (25) Якщо суб'єкти господарювання вирішують не використовувати декларацію взаємного визнання, компетентні органи держави-члена призначення повинні подати чітко визначені запити на надання інформації, яку вони вважають необхідною для оцінювання товарів, з урахуванням принципу пропорційності.
- (26) Суб'єкту господарювання необхідно надати належний проміжок часу, протягом якого він повинен подати документи чи будь-яку іншу інформацію, запитану компетентним органом держави-члена

призначення, або подати будь-які аргументи чи коментарі стосовно оцінювання відповідних товарів.

- (27) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/1535 ⁽⁴⁾ зобов'язує держави-члени надавати Комісії та іншим державам-членам будь-які проекти національних технічних нормативно-правових актів стосовно будь-яких продуктів, у тому числі будь-яких сільськогосподарських продуктів або продуктів рибальства, та заяву про підстави необхідності набуття чинності такими нормативно-правовими актами. Проте необхідно забезпечити, щоб після ухвалення такого національного технічного нормативно-правового акта принцип взаємного визнання належним чином застосовувався до певних товарів у окремих випадках. У цьому Регламенті необхідно встановити процедури застосування принципу взаємного визнання в окремих випадках, наприклад, за допомогою вимоги до держав-членів щодо зазначення національних технічних правил, на яких ґрунтується адміністративне рішення, та законних підстав суспільного інтересу, які виправдовують застосування такого національного технічного правила до товару, що його законно реалізують в іншій державі-члені. Пропорційність національного технічного правила є основою для підтвердження пропорційності адміністративного рішення, яке ґрунтується на такому правилі. Проте засоби підтвердження пропорційності адміністративного рішення мають бути визначені у кожному окремому випадку.
- (28) Оскільки адміністративні рішення, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі для товарів, що їх уже законно реалізують в іншій державі-члені, повинні бути винятками з фундаментального принципу вільного руху товарів, необхідно забезпечити, щоб такі рішення відповідали наявним зобов'язанням, які походять із принципу взаємного визнання. Таким чином, доцільно встановити чітку процедуру визначення того, чи реалізують товари законно в іншій державі-члені, та, якщо так, чи належним чином захищені законні суспільні інтереси, на які поширюється дія застосованих національних технічних правил держави-члена призначення, відповідно до статті 36 ДФЄС та прецедентного права Суду Європейського Союзу. Така процедура повинна забезпечити, щоб будь-які ухвалені адміністративні рішення були пропорційними та відповідали принципу взаємного визнання і вимогам цього Регламенту.
- (29) Якщо компетентний орган проводить оцінювання товарів перед ухваленням рішення щодо того, чи обмежувати доступ до ринку або відмовляти в такому доступі, такий орган не повинен мати змоги ухвалювати рішення про призупинення доступу до ринку, окрім ситуацій, які вимагають швидкого втручання для запобігання шкоді для безпеки або здоров'я осіб, запобігання заподіяння шкоди довкіллю або попередження надання товарів у випадках, коли надання таких товарів загалом заборонене з міркувань суспільної моралі або громадської безпеки, у тому числі, наприклад, з міркувань запобігання злочинам.
- (30) У Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 765/2008 ⁽⁵⁾ встановлено систему акредитації, яка забезпечує взаємне прийняття рівня компетентності органів з оцінювання відповідності. Таким чином, компетентні органи держав-членів не повинні відмовляти у прийнятті звітів про тести та сертифікатів, виданих акредитованим органом з оцінювання відповідності, з причин, пов'язаних із компетентністю такого органу. Більше того, для уникнення, наскільки це можливо, дублювання тестів і процедур, які вже були проведені в іншій державі-члені, держави-члени не повинні відмовляти у прийнятті звітів про тести та сертифікатів, виданих іншими органами з оцінювання відповідності згідно з правом Союзу. Компетентні органи повинні належним чином враховувати зміст поданих звітів про тести або сертифікатів.
- (31) Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/95/ЄС ⁽⁶⁾ визначає, що тільки безпечні продукти можуть бути введені в обіг, та встановлює зобов'язання виробників і розповсюджувачів стосовно безпечності продуктів. Вона надає право компетентним органам забороняти будь-який небезпечний продукт із негайним набуттям чинності такою заборонаю або тимчасово забороняти продукти, які можуть бути небезпечними, на період, необхідний для проведення різних випробувань, перевірок і контролю безпечності. У зазначеній Директиві також описана процедура для застосування компетентними органами належних заходів, таких як заходи, згадані в пунктах (b)–(f) статті 8(1) зазначеної Директиви, у разі, якщо продукти становлять ризик, а також встановлені зобов'язання

держав-членів стосовно повідомлення про такі заходи Комісії та іншим державам-членам. Таким чином, компетентні органи повинні мати змогу продовжувати застосовувати зазначену Директиву, зокрема, пункти (b)–(f) статті 8(1) та статтю 8(3) такої Директиви.

- (32) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 178/2002 ⁽⁷⁾ встановлює, між іншим, систему швидкого сповіщення для повідомлення про безпосередні або опосередковані ризики для здоров'я людей, пов'язані з харчовими продуктами чи кормами. Він вимагає від держав-членів негайно повідомляти Комісію за допомогою системи швидкого сповіщення про будь-які заходи, спрямовані на обмеження введення в обіг харчових продуктів чи кормів або вилучення з обігу чи відкликання харчових продуктів чи кормів з метою захисту здоров'я людини, які вони ухвалюють та які вимагають швидких дій. Компетентні органи повинні мати змогу продовжувати застосовувати зазначений Регламент, зокрема, статті 50(3) і 54 такого Регламенту.
- (33) У Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/625 ⁽⁸⁾ встановлено гармонізовані рамки Союзу щодо організації офіційного контролю та організації офіційної діяльності, іншої ніж офіційний контроль, по всьому харчовому ланцюгу сільськогосподарських продуктів з урахуванням правил стосовно офіційного контролю, встановлених у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 882/2004 ⁽⁹⁾ та у відповідному секторальному законодавстві Союзу. Регламент (ЄС) № 2017/625 встановлює спеціальну процедуру для забезпечення того, щоб суб'єкти господарювання запобігали ситуаціям невідповідності вимогам харчового і кормового права, правилам щодо здоров'я тварин або правилам щодо благополуччя тварин. Компетентні органи повинні мати змогу продовжувати застосовувати Регламент (ЄС) № 2017/625, зокрема його статтю 138.
- (34) У Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1306/2013 ⁽¹⁰⁾ встановлено гармонізовані рамки Союзу щодо проведення перевірок виконання зобов'язань, встановлених у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1308/2013 ⁽¹¹⁾, згідно з критеріями, встановленими у Регламенті (ЄС) № 882/2004, та визначено, що держави-члени забезпечують, щоб будь-який суб'єкт, який виконує такі зобов'язання, був охоплений системою перевірок. Компетентні органи повинні мати змогу продовжувати застосовувати Регламент (ЄС) № 1306/2013, зокрема його статтю 90.
- (35) У будь-якому адміністративному рішенні, ухваленому компетентними органами держав-членів відповідно до цього Регламенту, необхідно визначати засоби правового захисту, доступні суб'єкту господарювання, за допомогою яких суб'єкт господарювання, відповідно до національного права, може оскаржити рішення або відкрити провадження у компетентному національному суді або трибуналі. В адміністративному рішенні також потрібно зазначити можливість використання суб'єктом господарювання мережі вирішення проблем внутрішнього ринку (SOLVIT) та процедури вирішення проблем, передбаченої цим Регламентом.
- (36) Ефективні рішення для суб'єктів господарювання, які бажають сприятливої для суб'єктів підприємницької діяльності альтернативи, оскаржуючи адміністративні рішення, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі, є необхідними для забезпечення правильного й узгодженого застосування принципу взаємного визнання. Для гарантування таких рішень та для уникнення юридичних витрат, особливо для малих та середніх підприємств (МСП), у розпорядженні суб'єктів господарювання повинна бути несудова процедура вирішення проблем.
- (37) SOLVIT — це сервіс, що його надає національна адміністрація кожної держави-члена, націлений на пошук рішень для фізичних осіб та суб'єктів підприємницької діяльності у разі, якщо їхні права були порушені органами публічної влади іншої держави-члена. Принципи, що регулюють функціонування SOLVIT, визначені в Рекомендації Комісії 2013/461/ЄС ⁽¹²⁾, та згідно з ними кожна держава-член повинна забезпечити функціонування центру SOLVIT з належними людськими та фінансовими ресурсами для участі центру SOLVIT у мережі SOLVIT. Комісія повинна підвищувати поінформованість про існування і переваги SOLVIT, особливо серед суб'єктів підприємницької діяльності.
- (38) SOLVIT — це дієвий несудовий механізм вирішення проблем, що надається безкоштовно. Він

забезпечує розв'язання проблемних питань в короткі терміни та надає фізичним особам та суб'єктам підприємницької діяльності, які зазнають труднощів у визнанні їхніх прав Союзу органами публічної влади, практичні рішення. Якщо суб'єкт господарювання, відповідний центр SOLVIT та залучені держави-члени доходять згоди щодо належного результату, подальші дії не вимагаються.

- (39) Проте якщо неофіційний механізм SOLVIT не дає належного результату, та залишаються сумніви стосовно сумісності адміністративного рішення з принципом взаємного визнання, Комісія має бути уповноважена розглянути питання за запитом будь-якого із залучених центрів SOLVIT. Після проведення свого оцінювання Комісія повинна надати висновок, який повинен бути повідомлений через відповідний центр SOLVIT відповідному суб'єкту господарювання та компетентним органам та врахований під час процедури SOLVIT. Строк для втручання Комісії повинен становити 45 робочих днів та не повинен включати час, необхідний Комісії для отримання будь-якої додаткової інформації і документів, які вона вважає необхідними. Якщо справу вирішують за такий період, Комісія не зобов'язана надавати висновок. До таких справ SOLVIT повинен застосовуватися окремий робочий процес у окремій базі даних SOLVIT, та вони не повинні включатися до звичайної статистики SOLVIT.
- (40) Висновок Комісії стосовно адміністративного рішення, яке передбачає обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі, повинен стосуватися тільки того, чи є таке адміністративне рішення сумісним із принципом взаємного визнання та вимогами цього Регламенту. Це не обмежує повноважень Комісії відповідно до статті 258 ДФЄС та зобов'язань держав-членів щодо відповідності вимогам права Союзу при вирішенні виявлених системних проблем, які стосуються застосування принципу взаємного визнання.
- (41) Для внутрішнього ринку товарів важливо, щоб суб'єкти підприємницької діяльності, зокрема МСП, мали змогу отримати надійну і конкретну інформацію щодо чинного законодавства відповідної держави-члена. Контактні пункти для продуктів повинні відігравати важливу роль у сприянні комунікації між національними органами та суб'єктами господарювання шляхом поширення інформації про спеціальні правила щодо продуктів та про застосування принципу взаємного визнання на території їхньої держави-члена. Тому необхідно посилювати роль контактних пунктів для продуктів як основних надавачів інформації щодо всіх правил, пов'язаних із продуктами, у тому числі національних технічних правил, охоплених взаємним визнанням.
- (42) Для сприяння вільному руху товарів контактні пункти для продуктів повинні безкоштовно надавати розумний обсяг інформації щодо їхніх національних технічних правил та застосування принципу взаємного визнання. Контактні пункти для продуктів повинні мати належне обладнання та ресурси. Відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2018/1724 ⁽¹³⁾, вони повинні надавати таку інформацію через вебсайт та відповідати критеріям якості, визначеним у зазначеному Регламенті. Завдання контрольних пунктів для продуктів, пов'язані з наданням будь-якої такої інформації, у тому числі електронних копій або онлайн-доступу до національних технічних правил, повинні виконуватися без обмеження національних правил, що регулюють розповсюдження національних технічних правил. Більше того, контрольні пункти для продуктів не зобов'язані надавати копії або онлайн-доступ до стандартів, які підпадають під дію прав інтелектуальної власності органів або організацій стандартизації.
- (43) Співпраця між компетентними органами необхідна для належного функціонування принципу взаємного визнання та створення культури взаємного визнання. Таким чином, контрольні пункти для продуктів та національні компетентні органи повинні співпрацювати та обмінюватися інформацією і експертними знаннями для забезпечення правильного і узгодженого застосування принципу взаємного визнання і цього Регламенту.
- (44) Для цілей повідомлення адміністративних рішень, які передбачають обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі, організації комунікації між контактними пунктами для продуктів та забезпечення адміністративної співпраці необхідно забезпечити державам-членам доступ до інформаційно-комунікаційної системи.

- (45) Щоб забезпечити однакові умови імплементації цього Регламенту, необхідно надати Комісії виконавчі повноваження. Такі повноваження повинні здійснюватися відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 ⁽¹⁴⁾.
- (46) Якщо для цілей цього Регламенту необхідно опрацювати персональні дані, таке опрацювання необхідно виконувати відповідно до права Союзу про захист персональних даних. Будь-яке опрацювання персональних даних згідно з цим Регламентом повинне відповідати Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 ⁽¹⁵⁾ та Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1725 ⁽¹⁶⁾.
- (47) Потрібно встановити надійні та ефективні механізми моніторингу для надання інформації про застосування цього Регламенту та його впливу на вільний рух товарів. Такі механізми не повинні виходити за межі необхідного для досягнення таких цілей.
- (48) Для цілей підвищення обізнаності про принцип взаємного визнання та забезпечення правильного і узгодженого застосування цього Регламенту потрібно передбачити положення, яке дозволяє Союзу фінансувати інформаційні кампанії, тренінги, обмін службовцями та іншу пов'язану з цим діяльність, спрямовану на зміцнення та підтримання довіри і співпраці між компетентними органами, контрольними пунктами для продуктів та суб'єктами господарювання.
- (49) Щоб усунути брак точних даних стосовно функціонування принципу взаємного визнання та його впливу на єдиний ринок товарів, Союз має фінансувати збір таких даних.
- (50) Необхідно забезпечити захист фінансових інтересів Союзу через пропорційні заходи по всьому витратному циклу, включно із запобіганням, виявленням та розслідуванням порушень, поверненням втрачених, помилково сплачених чи неправильно використаних коштів та, у відповідних випадках, застосуванням адміністративних та фінансових санкцій.
- (51) Доцільно відкласти застосування цього Регламенту, щоб надати компетентним органам та суб'єктам господарювання достатньо часу для адаптації до встановлених у ньому вимог.
- (52) Комісія повинна провести оцінювання цього Регламенту з огляду на цілі, які він переслідує. Для оцінювання цього Регламенту Комісія повинна використовувати зібрані дані щодо функціонування принципу взаємного визнання та його впливу на єдиний ринок товарів та інформацію, доступну в інформаційно-комунікаційній системі. У Комісії повинна бути змога запитувати у держав-членів додаткову інформацію, необхідну для проведення її оцінювання. На виконання пункту 22 Міжінституційної угоди від 13 квітня 2016 року про краще законотворення ⁽¹⁷⁾, таке оцінювання цього Регламенту, виконане з огляду на дієвість, ефективність, актуальність, узгодженість та додану вартість, має слугувати як основа для оцінювання впливу для варіантів подальших дій.
- (53) Оскільки ціль цієї Директиви, а саме забезпечення належного, узгодженого і правильного застосування принципу взаємного визнання, не може достатньою мірою бути досягнута державами-членами, але її можна, з огляду на її масштаб і наслідки, краще досягти на рівні Союзу, Союз може ухвалити інструменти згідно з принципом субсидіарності, як встановлено у статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом субсидіарності, як встановлено у зазначеній статті, цей Регламент не виходить за межі необхідного для досягнення такої цілі,

УХВАЛИЛИ ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

ГЛАВА I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет

1. Метою цього Регламенту є покращення функціонування внутрішнього ринку шляхом вдосконалення застосування принципу взаємного визнання та усунення невинуватих перешкод для торгівлі.

2. Цей Регламент встановлює правила та процедури стосовно застосування державами-членами принципу взаємного визнання в окремих випадках щодо товарів, які не підпадають під дію статті 34 ДФЄС, що їх законно реалізують у іншій державі-члені, з огляду на статтю 36 ДФЄС і прецедентне право Суду Європейського Союзу.

3. Цей Регламент також передбачає створення й обслуговування контактних пунктів для продуктів у державах-членах та співпрацю й обмін інформацією в контексті принципу взаємного визнання.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Цей Регламент застосовується до товарів будь-якого типу, у тому числі до сільськогосподарських продуктів у розумінні другого підпараграфу статті 38(1) ДФЄС, та до адміністративних рішень, які були або будуть ухвалені компетентним органом держави-члена призначення стосовно будь-яких таких товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, якщо адміністративне рішення відповідає таким критеріям:

- (a) адміністративне рішення ґрунтується на національному технічному правилі, що його застосовують у державі-члені призначення; та
- (b) безпосереднім або опосередкованим наслідком адміністративного рішення є обмеження доступу до ринку або відмова в такому доступі в державі-члені призначення.

Адміністративне рішення охоплює будь-які адміністративні заходи, що ґрунтуються на національному технічному правилі та мають такий самий або фактично такий самий юридичний наслідок, як і згаданий у пункті (b).

2. Для цілей цього Регламенту «національне технічне правило» означає будь-яке положення закону, нормативно-правового акта або інше адміністративне положення держави-члена, яке має такі характеристики:

- (a) воно охоплює товари або аспекти товарів, які не підпадають під гармонізацію на рівні Союзу;
- (b) воно забороняє надання товарів або товарів певного типу на ринку такої держави-члена або встановлює, що дотримання положення є обов'язковим де-факто чи де-юре, коли товари або товари певного типу надаються на такому ринку; та
- (c) принаймні одне з такого:
 - (i) воно встановлює характеристики, яких вимагають від товарів певного типу, такі як рівні якості, експлуатаційних характеристик або безпечності товарів або розміри товарів, у тому числі вимоги, застосовні до таких товарів, стосовно назв, під якими їх продають, термінології, символів, тестування і методів тестування, пакування, маркування або етикетування та процедур оцінювання відповідності;
 - (ii) з метою захисту споживачів або довкілля воно встановлює інші вимоги до товарів або товарів певного типу, які впливають на життєвий цикл товарів після їх надання на ринку такої держави-члена, такі як умови використання, рециклінгу, повторного використання або утилізації, які можуть значно вплинути на склад чи характер таких товарів або їх надання на ринку такої держави-члена.

3. Пункт (c)(i) параграфу 2 цієї статті також охоплює методи і процеси виробництва, що їх використовують стосовно сільськогосподарських продуктів, як зазначено у другому підпараграфі статті 38(1) ДФЄС, та стосовно продуктів, призначених для споживання людиною або тваринами, а також методи і процеси виробництва, що стосуються інших продуктів, якщо вони впливають на їхні характеристики.

4. Процедура надання попереднього дозволу сама по собі не є національним технічним правилом для цілей цього Регламенту, проте рішення про відмову в наданні попереднього дозволу на підставі

національного технічного правила вважається адміністративним рішенням, до якого застосовується цей Регламент, якщо таке рішення відповідає іншим вимогам першого підпараграфа параграфа 1.

5. Цей Регламент не застосовується до:

- (a) рішень судового характеру, ухвалених національними судами або трибуналами;
- (b) рішень судового характеру, ухвалених правоохоронними органами в ході розслідування або переслідування кримінального злочину стосовно термінології, символів або будь-якого матеріального покликання на неконституційні чи кримінальні організації або злочини расистського, дискримінаційного чи ксенофобного характеру.
- б) Статті 5 і 6 не впливають на застосування таких положень:
 - (a) пунктів (b)–(f) статті 8(1) і статті 8(3) Директиви 2001/95/ЄС;
 - (b) пункту (a) статті 50(3) і статті 54 Регламенту (ЄС) № 178/2002;
 - (c) статті 90 Регламенту (ЄС) № 1306/2013; та
 - (d) статті 138 Регламенту (ЄС) 2017/625.

7. Цей Регламент не впливає на зобов'язання відповідно до Директиви (ЄС) 2015/1535 щодо повідомлення про проекти національних технічних нормативно-правових актів Комісії та державам-членам перед їх ухваленням.

Стаття 3

Терміни та означення

Для цілей цього Регламенту застосовуються такі терміни та означення:

- (1) «що їх законно реалізують в іншій державі-члені» означає, що товари або товари такого типу відповідають релевантним правилам, застосовним у такій державі-члені, або не підпадають під дію таких правил у такій державі-члені та надаються кінцевим користувачам у такій державі-члені;
- (2) «надання на ринку» означає будь-яке платне або безоплатне постачання товарів для розповсюдження, споживання або використання на ринку на території держави-члена у процесі здійснення комерційної діяльності;
- (3) «обмеження доступу до ринку» означає накладання умов, які повинні бути виконані, перш ніж товари можуть надаватися на ринку в державі-члені призначення, або умов утримання товарів на такому ринку, які, в обох випадках, вимагають змін однієї або більше характеристик таких товарів, як зазначено в пункті (c)(i) статті 2(2), або проведення додаткового тестування;
- (4) «відмова в доступі до ринку» означає будь-що з такого:
 - (a) заборона надання на ринку держави-члена призначення або утримання на такому ринку товарів; або
 - (b) вимога щодо вилучення з обігу або відкликання таких товарів з такого ринку;
- (5) «вилучення з обігу» означає будь-який захід, спрямований на запобігання наданню на ринку товарів у ланцюгу постачання;
- (6) «відкликання» означає будь-який захід, спрямований на забезпечення повернення товарів, які вже було надано кінцевому користувачу;
- (7) «процедура надання попереднього дозволу» означає адміністративну процедуру згідно з правом держави-члена, яка вимагає від компетентного органу такої держави-члена надати на підставі заяви суб'єкта господарювання своє офіційне схвалення, перш ніж товари зможуть надаватися на ринку такої держави-члена;
- (8) «виробник» означає:
 - (a) будь-яку фізичну чи юридичну особу, яка виробляє товари або замовляє розробку чи

виготовлення товарів, або яка виробляє товари, що не є результатом процесу виробництва, у тому числі сільськогосподарські продукти, та реалізовує їх під своїм найменуванням або своєю торговельною маркою,

- (b) будь-яку фізичну чи юридичну особу, яка модифікує товари, що їх вже законно реалізують в іншій державі-члені, у спосіб, який може вплинути на відповідність релевантним правилам, застосовним у такій державі-члені, або
 - (c) будь-яку іншу фізичну чи юридичну особу, яка, розміщуючи своє найменування, торговельну марку або іншу вирізняльну ознаку на товарах або в документах, які супроводжують такі товари, заявляє про себе як про виробника таких товарів;
- (9) «уповноважений представник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, що має осідок у межах Союзу, яка одержала від виробника письмове доручення діяти від імені такого виробника стосовно надання товарів на відповідному ринку;
 - (10) «імпортер» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, що має осідок у межах Союзу, яка вперше надає товари з третьої країни на ринку Союзу;
 - (11) «розповсюджувач» означає будь-яку фізичну або юридичну особу в ланцюгу постачання, іншу ніж виробник або імпортер, яка надає товари на ринку держави-члена;
 - (12) «суб'єкт господарювання» означає будь-що з такого стосовно товарів: виробника, уповноваженого представника, імпортера або розповсюджувача;
 - (13) «кінцевий користувач» означає фізичну особу, що мешкає у Союзі, або юридичну особу, що має осідок у Союзі, якій були надані або надаються товари або як споживачу для цілей, не пов'язаних із її торговельною діяльністю, підприємницькою діяльністю, ремеслом чи професією, або як професійному кінцевому користувачу для використання у процесі здійснення промислової чи професійної діяльності;
 - (14) «законні підстави суспільного інтересу» означає будь-які підстави, визначені у статті 36 ДФЄС або будь-які інші виняткові причини суспільного інтересу;
 - (15) «орган з оцінювання відповідності» означає орган з оцінювання відповідності, як означено в пункті 13 статті 2 Регламенту (ЄС) № 765/2008.

ГЛАВА II

ПРОЦЕДУРИ ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ ВЗАЄМНОГО ВИЗНАННЯ В ОКРЕМИХ ВИПАДКАХ

Стаття 4

Декларація взаємного визнання

1. Виробник товарів або товарів певного типу, які надаються або мають надаватися на ринку держави-члена призначення, може скласти необов'язкову декларацію про законну реалізацію товарів для цілей взаємного визнання («декларація взаємного визнання»), щоб підтвердити перед компетентними органами держави-члена призначення, що товари або товари такого типу законно реалізують в іншій державі-члені.

Виробник може доручити своєму уповноваженому представнику скласти декларацію взаємного визнання від його імені.

Декларація взаємного визнання повинна відповідати структурі, визначеній у частині I і частині II додатка, та включати всю інформацію, зазначену в у ньому.

Виробник або його уповноважений представник, якщо йому доручено це зробити, можуть заповнювати декларацію взаємного визнання тільки інформацією, визначеною в частині I додатка. У такому разі інформацію, визначену в частині II додатка, заповнює імпортер або розповсюджувач.

Як альтернативний варіант, обидві частини декларації взаємного визнання може скласти імпортер або розповсюджувач за умови, що підписант може надати докази, зазначені в пункті (а) статті 5(4).

Декларація взаємного визнання повинна бути складена однією з офіційних мов Союзу. Якщо така мова не є мовою, яку вимагає держава-член призначення, суб'єкт господарювання перекладає декларацію взаємного визнання на мову, яку вимагає держава-член призначення.

2. Суб'єкти господарювання, які підписують декларацію взаємного визнання або її частину, несуть відповідальність за вміст і точність інформації, які вони надають у декларації взаємного визнання, у тому числі за правильність інформації, яку вони перекладають. Для цілей цього параграфу суб'єкти господарювання несуть відповідальність відповідно до національних законів.

3. Суб'єкти господарювання забезпечують постійне оновлення декларації взаємного визнання для відображення будь-яких змін в інформації, яку вони надали в декларації взаємного визнання.

4. Декларація взаємного визнання може бути надана компетентному органу держави-члена призначення для цілей оцінювання, яке має бути здійснене відповідно до статті 5. Вона може бути надана в паперовій або електронній формі, або до неї може бути забезпечено онлайнний доступ відповідно до вимог держави-члена призначення.

5. У разі забезпечення суб'єктом господарювання онлайнного доступу до декларації взаємного визнання застосовуються такі умови:

(а) тип товарів або серія, до якої застосовується декларація взаємного визнання, повинні легко ідентифікуватися; та

(б) використовувані технічні засоби повинні забезпечувати просту навігацію, та необхідно здійснювати моніторинг таких засобів для забезпечення доступності та доступу до декларації взаємного визнання.

6. Якщо товари, щодо яких надають декларацію взаємного визнання, також підпадають під дію акта Союзу, який вимагає декларацію про відповідність вимогам ЄС, декларація взаємного визнання може бути додана до декларації про відповідність вимогам ЄС.

Стаття 5

Оцінювання товарів

1. Якщо компетентний орган держави-члена призначення має намір провести оцінювання товарів, які підпадають під дію цього Регламенту, щоб встановити, чи реалізують товари або товари такого типу законно в іншій державі-члені, та, якщо так, чи належним чином захищені законні суспільні інтереси, на які поширюється дія застосовних національних технічних правил держави-члена призначення, з урахуванням характеристик відповідних товарів, він невідкладно звертається до відповідного суб'єкта господарювання.

2. У разі звернення до відповідного суб'єкта господарювання компетентний орган держави-члена інформує суб'єкт господарювання про оцінювання із зазначенням товарів, які підлягають такому оцінюванню, та із визначенням застосовного національного технічного правила або процедури надання попереднього дозволу. Компетентний орган держави-члена призначення також інформує суб'єкт господарювання про можливість надання декларації взаємного визнання відповідно до статті 4 для цілей такого оцінювання.

3. Суб'єкту господарювання дозволено надавати товари на ринку держави-члена призначення, поки компетентний орган проводить оцінювання відповідно до параграфу 1 цієї статті, та продовжувати робити це, якщо суб'єкт господарювання не одержує адміністративне рішення, яке передбачає обмеження доступу до ринку або відмову в такому доступі для таких товарів. Цей параграф не застосовується, якщо оцінювання проводиться в рамках процедури надання попереднього дозволу або якщо компетентний орган тимчасово призупиняє надання на ринку товарів, які підлягають такому оцінюванню, відповідно до статті 6.

4. Якщо декларація взаємного визнання надана компетентному органу держави-члена призначення відповідно до статті 4, для цілей оцінювання відповідно до параграфу 1 цієї статті:
- (a) декларація взаємного визнання, а також підтвердні докази, необхідні для верифікації інформації, яку вона містить, надані у відповідь на запит компетентного органу, приймаються компетентним органом як достатні для підтвердження того, що товари законно реалізують в іншій державі-члені; та
 - (b) компетентний орган не вимагає жодної іншої інформації або документації від суб'єкта господарювання з метою підтвердження того, що товари законно реалізують в іншій державі-члені.
5. Якщо декларація взаємного визнання не надана компетентному органу держави-члена призначення відповідно до статті 4, для цілей оцінювання відповідно до параграфу 1 цієї статті компетентний орган може вимагати від відповідного суб'єкта господарювання надання документації та інформації, необхідної для відповідного оцінювання:
- (a) характеристик відповідних товарів або типу товарів; та
 - (b) законної реалізації товарів у іншій державі-члені.
6. Відповідному суб'єкту господарювання надається щонайменше 15 робочих днів після отримання запиту компетентного органу держави-члена призначення для надання документів та інформації, згаданих у пункті (a) параграфу 4 або в параграфі 5, або надання будь-яких аргументів чи коментарів, які суб'єкт господарювання може мати.
7. Для цілей проведення оцінювання відповідно до параграфу 1 цієї статті компетентний орган держави-члена призначення, згідно зі статтею 10(3), може звертатися до компетентних органів або контактних пунктів для продуктів держави-члена, у якій, за заявами суб'єкта господарювання, такий суб'єкт господарювання законно реалізовує свої товари, якщо компетентний орган потребує верифікації будь-якої інформації, наданої суб'єктом господарювання.
8. При проведенні оцінювання відповідно до параграфу 1, компетентні органи держав-членів призначення належним чином враховують зміст звітів про тести або сертифікатів, виданих органом з оцінювання відповідності, що їх надав будь-який суб'єкт господарювання в рамках оцінювання. Компетентні органи держав-членів призначення не повинні відмовляти у прийнятті звітів про тести або сертифікатів, виданих органом з оцінювання відповідності, акредитованим для належної сфери діяльності з оцінювання відповідності згідно з Регламентом (ЄС) № 765/2008, з причин, пов'язаних із компетентністю такого органу.
9. Якщо після завершення оцінювання відповідно до параграфу 1 цієї статті компетентний орган держави-члена призначення ухвалює адміністративне рішення стосовно товарів, оцінювання яких він проводив, він невідкладно повідомляє про таке адміністративне рішення суб'єкт господарювання, згаданий в параграфі 1 цієї статті. Також компетентний орган повідомляє про таке адміністративне рішення Комісію та інші держави-члени не пізніше ніж протягом 20 робочих днів після того, як він ухвалив таке рішення. Для цієї цілі він використовує систему, згадану у статті 11.
10. В адміністративному рішенні, згаданому в параграфі 9, повинні бути вказані причини рішення у достатньо детальний і обґрунтований спосіб, щоб сприяти оцінюванню його сумісності з принципом взаємного визнання та вимогами цього Регламенту.
11. Зокрема, адміністративне рішення, згадане в параграфі 9, повинне містити таку інформацію:
- (a) національне технічне правило, на якому ґрунтується адміністративне рішення;
 - (b) законні підстави суспільного інтересу, які обґрунтовують застосування національного технічного правила, на якому ґрунтується адміністративне рішення;
 - (c) технічні або наукові дані, які враховував компетентний орган держави-члена призначення, у тому числі, якщо застосовно, будь-які релевантні зміни в сучасному рівні науково-технічного розвитку, які сталися з моменту набуття чинності національним технічним правилом;

- (d) резюме аргументації, наданої відповідним суб'єктом господарювання, релевантної для оцінювання відповідно до параграфа 1, за наявності;
 - (e) дані, які підтверджують, що адміністративне рішення є належним для досягнення встановленої цілі, та що адміністративне рішення не виходить за межі необхідного для досягнення такої цілі.
12. В адміністративному рішенні, згаданому в параграфі 9 цієї статті, повинні бути вказані засоби правового захисту, доступні згідно з національним правом держави-члена призначення, та строки, застосовні до таких засобів правового захисту. Також у ньому повинна бути зазначена можливість суб'єктів господарювання користуватися SOLVIT та процедурою відповідно до статті 8.
13. Адміністративне рішення, згадане в параграфі 9, набуває чинності тільки після повідомлення про нього відповідного суб'єкта господарювання згідно із зазначеним параграфом.

Стаття 6

Тимчасове призупинення доступу до ринку

1. Якщо компетентний орган держави-члена проводить оцінювання товарів відповідно до статті 5, він може тимчасово призупинити надання таких товарів на ринку такої держави-члена тільки у разі, якщо:
- (a) за нормальних або об'єктивно передбачуваних умов використання товари становлять серйозний ризик для безпеки або здоров'я осіб або довкілля, у тому числі якщо наслідки проявляються не одразу, що вимагає швидкого реагування компетентного органу; або
 - (b) надання товарів або товарів такого типу на ринку такої держави-члена загалом заборонене у такій державі-члені з міркувань суспільної моралі або громадської безпеки.
2. Компетентний орган держави-члена повинен негайно повідомити відповідного суб'єкта господарювання, Комісію та інші держави-члени про будь-яке тимчасове призупинення відповідно до параграфа 1 цієї статті. Повідомлення Комісії та інших держав-членів здійснюють за допомогою системи, вказаної у статті 11. У випадках, які підпадають під дію пункту (a) параграфа 1 цієї статті, повідомлення повинне супроводжуватися детальним технічним або науковим обґрунтуванням, яке демонструє, чому випадок підпадає під дію зазначеного пункту.

Стаття 7

Повідомлення за допомогою RAPEX або RASFF

Якщо адміністративне рішення, згадане у статті 5, або тимчасове призупинення, згадане у статті 6, також є заходами, які повинні бути повідомлені через систему швидкого обміну інформацією (RAPEX) відповідно до Директиви 2001/95/ЄС або через систему швидкого сповіщення про харчові продукти і корми (RASFF) відповідно до Регламенту (ЄС) № 178/2002, окреме повідомлення Комісії та інших держав-членів не вимагається за умови виконання таких умов:

- (a) у повідомленні через RAPEX або RASFF зазначено, що повідомлення про захід також слугує повідомленням відповідно до цього Регламенту; та
- (b) підтвердні докази, які вимагаються щодо адміністративного рішення відповідно до статті 5 або щодо тимчасового призупинення відповідно до статті 6, включені до повідомлення через RAPEX або RASFF.

Стаття 8

Процедура вирішення проблем

1. Якщо суб'єкт господарювання, якого стосується адміністративне рішення, подав його до SOLVIT, та якщо в ході процедури SOLVIT місцевий центр або головний центр подає до Комісії запит на надання висновку для сприяння вирішенню справи, місцевий центр та головний центр надають Комісії всі релевантні документи, які стосуються відповідного адміністративного рішення.

2. Після отримання запиту, згаданого в параграфі 1, Комісія оцінює сумісність адміністративного рішення з принципом взаємного визнання та вимогами цього Регламенту.
3. Для цілей оцінювання, згаданого в параграфі 2 цієї статті, Комісія розглядає адміністративне рішення, про яке було повідомлено відповідно до статті 5(9), та документи й інформацію, надану в рамках процедури SOLVIT. Якщо для цілей проведення оцінювання, згаданого в параграфі 2 цієї статті, необхідна додаткова інформація, Комісія без невиправданої затримки подає запит, щоб центр SOLVIT звернувся до відповідного суб'єкта господарювання або до компетентних органів, які ухвалили адміністративне рішення, з метою отримання такої додаткової інформації або документів.
4. Протягом 45 робочих днів після отримання запиту, згаданого в параграфі 1, Комісія завершує своє оцінювання та надає висновок. У відповідних випадках у висновку Комісії повинні бути визначені будь-які занепокоєння, які потрібно розглянути у справі SOLVIT, або надані рекомендації для сприяння вирішенню справи. Період 45 робочих днів не включає час, необхідний Комісії для отримання додаткової інформації і документів, як передбачено в параграфі 3.
5. Якщо під час проведення оцінювання, згаданого в параграфі 2, Комісія була поінформована про вирішення справи, Комісія не зобов'язана надавати висновок.
6. Висновок Комісії надається відповідному суб'єкту господарювання та відповідним компетентним органам через відповідний центр SOLVIT. Комісія повинна повідомити про такий висновок усі держави-члени за допомогою системи, зазначеної у статті 11. Висновок враховують у ході процедури SOLVIT, згаданої в параграфі 1 цієї статті.

ГЛАВА III

АДМІНІСТРАТИВНА СПІВПРАЦЯ, МОНІТОРИНГ ТА ПОВІДОМЛЕННЯ

Стаття 9

Завдання контактних пунктів для продуктів

1. Держави-члени призначають контактні пункти для продуктів та підтримують їх діяльність на своїй території, а також забезпечують, щоб контактні пункти для продуктів мали достатні повноваження і достатні ресурси для належного виконання своїх завдань. Вони забезпечують, щоб контактні пункти для продуктів надавали свої послуги згідно з Регламентом (ЄС) № 2018/1724.
2. Контактні пункти для продуктів повинні надавати таку інформацію онлайн:
 - (a) інформацію щодо принципу взаємного визнання та застосування цього Регламенту на території їх держави-члена, у тому числі інформацію щодо процедури, визначеної в статті 5;
 - (b) контактні деталі, за допомогою яких можна звернутися безпосередньо до компетентних органів такої держави-члена, у тому числі дані органів, відповідальних за нагляд за застосуванням національних технічних правил, застосованих на території їх держави-члена;
 - (c) інформацію щодо засобів правового захисту та процедур, доступних на території їх держави-члена, у разі спорів між компетентним органом і суб'єктом господарювання, у тому числі щодо процедури, визначеної в статті 8.
3. У разі необхідності доповнення інформації, наданої онлайн згідно з параграфом 2, контактні пункти для продуктів надають, за запитом суб'єкта господарювання чи компетентного органу іншої держави-члена, будь-яку корисну інформацію, таку як електронні копії або онлайн-вий доступ до національних технічних правил і національних адміністративних процедур, застосованих до конкретних товарів або товарів конкретного типу на території, на якій заснований контактний пункт для продуктів, або інформацію щодо того, чи підлягають такі товари чи товари такого типу наданню попереднього дозволу згідно з національним правом.
4. Контактні пункти для продуктів відповідають протягом 15 робочих днів після отримання будь-якого запиту відповідно до параграфа 3.

5. Контактні пункти для продуктів не стягують жодної плати за надання інформації відповідно до параграфа 3.

Стаття 10

Адміністративна співпраця

1. Комісія передбачає та забезпечує ефективну співпрацю між компетентними органами і контактними пунктами для продуктів різних держав-членів шляхом здійснення такої діяльності:

- (a) сприяння та координування обміну інформацією і найкращими практиками та збору інформації і найкращих практик щодо застосування принципу взаємного визнання;
- (b) підтримки функціонування контактних пунктів для продуктів та покращення їх транскордонної співпраці;
- (c) сприяння та координування обміну службовцями між державами-членами та організації спільних програм з підвищення рівня обізнаності й підготовки для органів і суб'єктів підприємницької діяльності.

2. Держави-члени забезпечують участь своїх компетентних органів і контактних пунктів для продуктів у діяльності, згаданій у параграфі 1.

3. За запитом компетентного органу держави-члена призначення відповідно до статті 5(7) компетентні органи держави-члена, у якій, за заявами суб'єкта господарювання, такий суб'єкт господарювання законно реалізовує свої товари, протягом 15 робочих днів надають компетентному органу держави-члена призначення будь-яку інформацію, релевантну для верифікації даних і документів, наданих суб'єктом господарювання в ході оцінювання відповідно до статті 5, що стосується таких товарів. Контактні центри для товарів можуть бути використані для сприяння контактам між відповідними компетентними органами відповідно до строку надання запитаної інформації, визначеного у статті 9(4).

Стаття 11

Інформаційно-комунікаційна система

1. Для цілей статей 5, 6 і 10 цього Регламенту використовують інформаційно-комунікаційну систему, визначену в статті 23 Регламенту (ЄС) № 765/2008, крім випадків, передбачених у статті 7 зазначеного Регламенту.

2. Комісія ухвалює імплементаційні акти, які визначають деталі та функціональні можливості системи, згаданої в параграфі 1 цієї статті, для цілей цього Регламенту. Такі імплементаційні акти ухвалюють відповідно до експертної процедури, зазначеної в статті 15(2).

ГЛАВА IV ФІНАНСУВАННЯ

Стаття 12

Фінансування діяльності, пов'язані з підтримкою цього Регламенту

1. Союз може фінансувати такі види діяльності, пов'язані з підтримкою цього Регламенту:

- (a) інформаційні кампанії;
- (b) освіту та навчання;
- (c) обмін службовцями та найкращими практиками;
- (d) співпрацю між контактними пунктами для продуктів і компетентними органами та технічну і логістичну підтримку такої співпраці;

(е) збір точних даних стосовно функціонування принципу взаємного визнання та його впливу на єдиний ринок товарів.

2. Фінансова допомога Союзу на діяльність, пов'язану з підтримкою цього Регламенту, повинна надаватися відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) 2018/1046 ⁽¹⁸⁾ або прямо, або шляхом надання завдань з виконання бюджету органам, переліченим у пункті (с) статті 62(1) зазначеного Регламенту.

3. Бюджетний орган щороку визначає суми асигнувань для видів діяльності, зазначених у цьому Регламенті, у межах чинних фінансових рамок.

Стаття 13

Захист фінансових інтересів Союзу

1. Комісія повинна вживати належних заходів для забезпечення того, щоб при здійсненні діяльності, що фінансується згідно з цим Регламентом, були захищені фінансові інтереси Союзу шляхом застосування запобіжних заходів проти шахрайства, корупції та будь-якої іншої незаконної діяльності, шляхом проведення дієвих перевірок, а також щоб у разі виявлення порушень відбувалося стягнення неправильно сплачених сум, а у відповідних випадках застосовувалися дієві, пропорційні і стримувальні адміністративні та фінансові санкції.

2. Комісія або її представники та Рахункова палата мають повноваження проводити аудит — на підставі документів, та виїзні інспектування — усіх бенефіціарів грантів, підрядників і субпідрядників, які отримують кошти Союзу згідно з цим Регламентом.

3. Європейське бюро боротьби із шахрайством (OLAF) може проводити розслідування, у тому числі виїзні перевірки та інспектування, відповідно до положень і процедур, установлених у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) № 883/2013 ⁽¹⁹⁾ та Регламенті Ради (Євратом, ЄС) № 2185/96 ⁽²⁰⁾ з метою встановлення фактів шахрайства, корупції або будь-якої незаконної діяльності, що негативно впливають на фінансові інтереси Союзу у зв'язку з грантовою угодою або грантовим рішенням чи договором, що фінансується згідно з цим Регламентом.

4. Без обмеження параграфів 1, 2 і 3, угоди про співпрацю з третіми країнами та міжнародними організаціями, договори, грантові угоди і грантові рішення, що є результатом імплементації цього Регламенту, повинні містити положення, які чітко уповноважують Комісію, Рахункову Палату та OLAF проводити такі аудит і розслідування згідно з їхніми відповідними компетенціями.

ГЛАВА V

ПРОЦЕДУРА ОЦІНЮВАННЯ ТА ПРОЦЕДУРА КОМІТЕТУ

Стаття 14

Оцінювання

1. До 20 квітня 2025 року та кожні чотири роки після цього Комісія проводить оцінювання цього Регламенту у світлі цілей, які він переслідує, та надає звіт стосовно них Європейському Парламенту, Раді та Європейському економічно-соціальному комітету.

2. Для цілей параграфу 1 цієї статті Комісія використовує інформацію, доступну в системі, вказаній у статті 11, та будь-які дані, зібрані в ході здійснення діяльності, зазначеної в пункті (е) статті 12(1). Комісія може також попросити держави-члени надати будь-яку релевантну інформацію для аналізу вільного руху товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, або для аналізу ефективності цього Регламенту, а також для оцінювання функціонування контактних пунктів для продуктів.

Стаття 15

Процедура комітету

1. Комісії допомагає комітет. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

ГЛАВА VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 16

Скасування

Регламент (ЄС) № 764/2008 скасовано з 19 квітня 2020 року.

Покликання на скасований Регламент необхідно тлумачити як покликання на цей Регламент.

Стаття 17

Набуття чинності та застосування

Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Він застосовується з 19 квітня 2020 року.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню в усіх державах-членах.

Вчинено у Брюсселі 19 березня 2019 року.

За Європейський Парламент

Президент

A. TAJANI

За Раду

Президент

G. CIAMBA

⁽¹⁾ [ОВ С 283, 10.08.2018, с. 19.](#)

⁽²⁾ Позиція Європейського Парламенту від 14 лютого 2019 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику) та рішення Ради від 5 березня 2019 року.

⁽³⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 764/2008 від 9 липня 2008 року про встановлення процедур, пов'язаних із застосуванням певних національних технічних правил до продуктів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, та про скасування Рішення № 3052/95/ЄС ([ОВ L 218, 13.08.2008, с. 21](#)).

⁽⁴⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/1535 від 9 вересня 2015 року про встановлення порядку надання інформації в сфері технічних регламентів та правил стосовно послуг інформаційного суспільства ([ОВ L 241, 17.09.2015, с. 1](#)).

⁽⁵⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 765/2008 від 9 липня 2008 року щодо вимог до акредитації та ринкового нагляду у сфері реалізації продуктів та про скасування Регламенту (ЄС) № 339/93 ([ОВ L 218, 13.08.2008, с. 30](#)).

⁽⁶⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/95/ЄС від 3 грудня 2001 року про загальну безпечність продуктів ([ОВ L 11, 15.01.2002, с. 4](#)).

⁽⁷⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 178/2002 від 28 січня 2002 року про встановлення загальних принципів і вимог харчового права, створення Європейського органу з безпечності харчових продуктів та встановлення процедур у питаннях, пов'язаних із безпечністю харчових продуктів ([ОВ L 31, 01.02.2002, с. 1](#)).

⁽⁸⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/625 від 15 березня 2017 року про офіційний контроль та іншу офіційну діяльність, що провадиться для забезпечення застосування положень харчового та кормового права, правил щодо здоров'я і благополуччя тварин, здоров'я рослин та засобів захисту рослин, внесення змін до регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 999/2001, (ЄС) № 396/2005, (ЄС) № 1069/2009, (ЄС) № 1107/2009, (ЄС) № 1151/2012, (ЄС) № 652/2014, (ЄС) 2016/429 і (ЄС) 2016/2031, регламентів Ради (ЄС) №1/2005 і (ЄС) №1099/2009 та директив Ради 98/58/ЄС, 1999/74/ЄС, 2007/43/ЄС, 2008/119/ЄС і 2008/120/ЄС, а також про скасування регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 854/2004 і (ЄС) № 882/2004,

директив Ради 89/608/ЄЕС, 89/662/ЄЕС, 90/425/ЄЕС, 91/496/ЄЕС, 96/23/ЄС, 96/93/ЄС і 97/78/ЄС та Рішення Ради 92/438/ЄЕС (Регламент про офіційний контроль) (ОБ L 95, 07.04.2017, с. 1).

⁽⁹⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 882/2004 від 29 квітня 2004 року про офіційний контроль для забезпечення перевірки на відповідність законодавству щодо кормів та харчових продуктів, правил щодо здоров'я та благополуччя тварин (ОБ L 165, 30.04.2004, с. 1).

⁽¹⁰⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1306/2013 від 17 грудня 2013 року про фінансування, управління і моніторинг спільної сільськогосподарської політики та про скасування регламентів Ради (ЄЕС) № 352/78, (ЄС) № 165/94, (ЄС) № 2799/98, (ЄС) № 814/2000, (ЄС) № 1290/2005 та (ЄС) № 485/2008 (ОБ L 347, 20.12.2013, с. 549).

⁽¹¹⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1308/2013 від 17 грудня 2013 року про спільну організацію ринків сільськогосподарських продуктів та скасування регламентів Ради (ЄЕС) № 922/72, (ЄЕС) № 234/79, (ЄС) № 1037/2001 та (ЄС) № 1234/2007 (ОБ L 347, 20.12.2013, с. 671).

⁽¹²⁾ Рекомендація Комісії 2013/461/ЄС від 17 вересня 2013 року про принципи, що регулюють SOLVIT (ОБ L 249, 19.09.2013, с. 10).

⁽¹³⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1724 від 2 жовтня 2018 року про встановлення єдиного цифрового шлюзу для надання доступу до інформації, процедур та служб підтримки та до служб вирішення проблем, а також про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 (ОБ L 295, 21.11.2018, с. 1).

⁽¹⁴⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) №182/2011 від 16 лютого 2011 року про правила і загальні принципи щодо механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень (ОБ L 55, 28.02.2011, с. 13).

⁽¹⁵⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (ОБ L 119, 04.05.2016, с. 1).

⁽¹⁶⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1725 від 23 жовтня 2018 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних установами, органами, офісами та агентствами Союзу, та про вільний рух таких даних, а також про скасування Регламенту (ЄС) № 45/2001 та Рішення № 1247/2002/ЄС (ОБ L 295, 21.11.2018, с. 39).

⁽¹⁷⁾ ОБ L 123, 12.05.2016, с. 1.

⁽¹⁸⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) 2018/1046 від 18 липня 2018 року про фінансові правила, що застосовуються до загального бюджету Союзу, про внесення змін до регламентів (ЄС) № 1296/2013, (ЄС) № 1301/2013, (ЄС) № 1303/2013, (ЄС) № 1304/2013, (ЄС) № 1309/2013, (ЄС) № 1316/2013, (ЄС) № 223/2014, (ЄС) № 283/2014, і Рішення № 541/2014/ЄС та про скасування Регламенту (ЄС, Євратом) № 966/2012 (ОБ L 193, 30.07.2018, с. 1).

⁽¹⁹⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) № 883/2013 від 11 вересня 2013 року щодо розслідувань, які проводить Європейське бюро боротьби із шахрайством (OLAF), та про скасування Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1073/1999 та Регламенту Ради (Євратом) № 1074/1999 (ОБ L 248, 18.09.2013, с. 1).

⁽²⁰⁾ Регламент Ради (Євратом, ЄС) № 2185/96 від 11 листопада 1996 року про виїзні перевірки та інспектування, які проводить Комісія для захисту фінансових інтересів Європейських Співтовариств від шахрайства та інших порушень (ОБ L 292, 15.11.1996, с. 2.).

ДОДАТОК

Декларація взаємного визнання для цілей статті 4 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2019/515 ⁽¹⁾

Частина I

1. Унікальний ідентифікатор товарів або типу товарів: ... [Примітка: вкажіть ідентифікаційний номер або референтне позначення, яке забезпечує унікальну ідентифікацію товарів або типу товарів]

2. Найменування/ПІБ та адреса суб'єкта господарювання: ... [Примітка: вкажіть ім'я та адресу підписанта частини I декларації взаємного визнання: виробника і, якщо застосовно, його уповноваженого представника, імпортера або розповсюджувача]

3. Опис товарів або типу товарів, яких стосується декларація взаємного визнання: ... [Примітка: опис повинен бути достатнім для уможливлення ідентифікації товарів з метою відстеження. У відповідних випадках він може супроводжуватися фотографією]

4. Декларація та інформація щодо законності реалізації товарів або такого типу товарів

4.1. Товари або тип товарів, описані вище, у тому числі їхні характеристики, відповідають таким правилам, застосовним у ... [Примітка: вкажіть державу-член, у якій, як заявляється, товари або зазначений тип товарів законно реалізують]: ... [Примітка: у кожному випадку вкажіть назву і

покликання на офіційну публікацію релевантних правил, застосовних у такій державі-члені, та покликання на рішення про надання дозволу, якщо товари підлягають процедурі надання попереднього дозволу],

або

товари або тип товарів, описаних вище, які не підпадають під дію жодних релевантних правил у ... [Примітка: вкажіть державу-член, у якій товари або зазначений тип товарів, як заявляється, законно реалізують].

4.2. Покликання на процедуру оцінювання відповідності, застосовну до товарів або зазначеного типу товарів, або покликання на звіти за результатами тестів щодо будь-яких тестів, проведених органом з оцінювання відповідності, у тому числі найменування і адреса такого органу (якщо така процедура або такі тести були проведені): ...

5. Будь-яка додаткова інформація, яка вважається релевантною для оцінювання того, чи реалізують зазначені товари або зазначений тип товарів законно в іншій державі-члені, зазначеній у пункті 4.1: ...

6. Ця частина декларації взаємного визнання була складена під одноосібну відповідальність суб'єкта господарювання, зазначеного в пункті 2.

Підписано від імені та за дорученням:

(місце та дата):

(ім'я, посада) (підпис):

ЧАСТИНА II

7. Декларація та інформація щодо реалізації товарів або зазначеного типу товарів

7.1. Товари або зазначений тип товарів, описані в частині I, надаються кінцевим користувачам на ринку держави-члена, зазначеної в пункті 4.1.

7.2. Інформація щодо надання товарів або зазначеного типу товарів кінцевим користувачам у державі-члені, зазначеній в пункті 4.1, у тому числі деталі щодо дати, коли товари були вперше надані кінцевим користувачам на ринку такої держави-члена: ...

8. Будь-яка додаткова інформація, яка вважається релевантною для оцінювання того, чи реалізують зазначені товари або зазначений тип товарів законно в іншій державі-члені, зазначеній у пункті 4.1: ...

9. Ця частина декларації взаємного визнання була складена під одноосібну відповідальність ... [Примітка: вкажіть ім'я та адресу підписанта частини II декларації взаємного визнання: виробника і, якщо застосовно, його уповноваженого представника, імпортера або розповсюджувача]

Підписано від імені та за дорученням:

(місце та дата):

(ім'я, посада) (підпис):

⁽¹⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2019/515 від 19 березня 2019 року про взаємне визнання товарів, що їх законно реалізують в іншій державі-члені, та про скасування Регламенту (ЄС) № 764/2008 (ОБ L 91, 29.03.2019, с. 1).